

มณฑล...ชายหนุ่มวัย ๒๒ ปี ร่างอ้วนกลม น้ำหนักเกินร้อยกิโลกรัม
เขานั่งหน้าเครื่องเพียงลำพังคนเดียวที่ชุดโต๊ะม้าหินขัดสำหรับนั่งเล่น
บริเวณลานหลังบ้าน ซึ่งมีคลองสายเล็กๆ น้ำขุ่นดำสกปรกไหลผ่าน ส่งกลิ่นฉุน
ของน้ำเน่าโชยมาอ่อนๆ

แสงแดดยามเย็นยังจัดจ้า หากแต่ถูกตัวบ้านไม้สองชั้นและต้นมะม่วง
ต้นใหญ่บังไว้ ทำให้บริเวณลานหลังบ้านอยู่ในร่มเงาครุ่ร่มรื่น

ชายหนุ่มเหม่อมองถุงพลาสติกบรรจุทุเรียนหมอนทองที่วางอยู่บนโต๊ะตรง
หน้า พลังทอดถอนใจอย่างแสนซึ้ง

“เฮ้อออ...”

ก่อนจะเอื้อมมือหยิบทุเรียนเนื้อหนาสีเหลืองสวยฟูใหญ่ออกจากถุงพลาสติก
แกะกระดาษห่อออกแล้วส่งเข้าปากกัดกินด้วยความเศร้า!

จะไม่เศร้าได้อย่างไร ในเมื่อเวลานี้...เขาเหลือตัวคนเดียวในโลก!!!

นับแต่...สูญเสียคุณพ่อคุณแม่ผู้ให้กำเนิดทั้งสองท่านไปพร้อมๆ กันเมื่อคราว
โรงแรม...ถล่ม!

ความเศร้าโศกเสียใจยังไม่ทันจางหายดี ก็ต้องเสียพี่ชายและพี่สะใภ้ที่เป็น

ญาติสนิทที่สุดท้ายไปอีกด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อปลายปีที่แล้ว

เขาจึงต้องอยู่ล้าพังโดดเดี่ยวเดียวดาย แม้จะไม่ถึงกับไร้ญาติขาดมิตร เสียทีเดียว เนื่องจากว่าอาจจะยังมีญาติห่างๆ เหลืออยู่บ้าง

ตามที่คุณแม่เคยเล่าให้ฟังว่า...คุณกั้งมีลูกพี่ลูกน้องอยู่คนหนึ่งในเมืองจีน แต่ขาดการติดต่อกันมานาน...จนต่างฝ่ายต่างลืม หรือไม่ก็นับญาติกันไม่ถูกแล้วละ!

ส่วนมิตรยังไม่ต้องพูดถึง...

เขามีเพื่อนฝูงเป็นโขง...ทั้งรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว รุ่นน้องที่กำลังกระตือกระตา กับชีวิตในรั้วมหาลัย และรุ่นเดียวกันที่จวนจบออกไปวิจัยฝุ่นอยู่รอบมร่อ หรืออาจจะโชคดีในภารไต้งานทำกันไป และก็เพราะเจ้าเพื่อนตัวดีนี้แหละ ที่มีส่วนทำให้เขาต้องมาเช่าอยู่แบบนี้!

ชายหนุ่มคิดพลางหยิบทุเรียนพูที่ส่งออกจากกรุงพลาสติก แกะกระดาะห่อออก แล้วส่งทุเรียนเข้าปาก...

‘ต่อไปนี้จะเปลี่ยนชื่อเล่นเป็นเจ พวกเอ็งว่าดีมั๊ย’ เขาเคยบอกกลุ่มเพื่อนสนิทอย่างมุงหวัง แล้วก็ต้องผิดหวัง

‘เอ็งเหมือนเจก็แค่ชื่อมงคลเหมือนกันเท่านั้น...’ สมชายหรือไอ้แย้ตอบกลับ ‘ส่วนหุ่นนะเหมือนโบ๊ต-ปฎิญา ลูกเสี่ยบุญ วิบูลย์นันท์ มากกว่า’

‘เออวะ...เอ็งเปลี่ยนเป็นชื่อโบ๊ตหะ เวีร์คกว่าแน่’ ก่อเกียรติ ผู้มีร่างสันหัดไม่ได้สมบูรณ์เหมือนเขา และก็ไม่มีพอมแห่งเหมือนไอ้แย้เอ่ยสนับสนุน

‘งั้นไม่ต้อง...เรียกขำว่ามนเหมือนเดิมแล้วกัน’ น้ำเสียงบอกความไม่พอใจแจ่มชัด

ทว่าสองเพื่อนซึ่งตอบรับเป็นเสียงเดียวอย่างโล่งใจ

‘เออ...ดีแล้ว ชื่อมันยังฟังกลมๆมนๆ สมตัวเอ็งหน่อย’

‘ไม่ต้องย้านักหระวะ...แล้วขำจะลดน้ำหนักให้ได้ พวกเอ็งคอยดู’ เขาบอกอย่างอีต้อดีใจ

‘แล้วจะคอยดู’ เจ้าเพื่อนตัวดียิ่งอุตสาห์พูดทิ้งท้ายให้แค้นใจเล่น

ที่น่าแค้นใจยิ่งกว่าก็คือ...ไม่ว่าเขาจะพยายามลดน้ำหนักอย่างไร ใช้วิธีการ

ต่างๆ ร้อยแปดประการก็ไม่ได้ผล เขายังอ้วนท้วนสมบูรณ์คงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง
 มณฑลคิดถึงความหลังที่ยังไม่เก่าพลาถถอนหายใจอีกเฮือก ก่อนทิ้งเม็ด
 ทุเรียนลงบนกระดาดห่อที่ถูกระแวงทิ้งไว้ข้างถุงพลาสติก แล้วหยิบทุเรียนพุท
 สาม...พร้อมกับทวนนึกถึงเรื่องที่สร้างบาดแผลให้หัวใจของเขาอบซำมากที่สุด
 เรื่องเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ เมื่อวานนี้เอง

บ่ายวันวาน...

เขาถือช่อดอกกุหลาบสีแดงสดช่อใหญ่ไปยื่นดักกรออุรุิมเส้นทางที่“เลอลักษณ์”
 สาวรุ่นน้องหน้าหวานลิกเรียนแล้วเดินผ่านเป็นประจำ ด้วยจิตใจที่ทั้งตื่นเต้นและ
 กระวนกระวายบวกความลังเลไม่แน่ใจอีกไม่น้อย

‘กล้าๆ หน่อยสิเว้ย อย่าลั่น!’ สมชายผู้ถูกลากให้มายืนดักกรอเป็นเพื่อนเอ่ย
 ให้กำลังใจกึ่งสั่งสอน

‘ก็ข้าอดตื่นเต้นไม่ได้นี่หว่า’ แม้แต่เสียงตอบยังพลอยลั่นไปด้วย ก่อนเอ่ย
 ถามต่ออย่างไม่ค่อยแน่ใจ

‘เออ...ถ้า...ถ้าเกิดน้องเค้า...ไม่รับ...ข้าจะทำยังไงดีวะ’

‘อ้าว...’ คู่หูร่างผอมแก้งก้างอุทานเสียงหลง ‘ไหนเอ็งว่าเขายิ้มให้ตั้งหลายที
 ‘ก็ไม่เชิงยิ้มให้ข้าหรือ แต่จะว่ายิ้มให้ก็ได้ล่ะ’ คนตอบแบ่งรับแบ่งสู้

‘แล้วตกลงมันยังงัยกันแน่’ สมชายหรือไอ้แยมแก้หัวแกกรก

‘คือ...ข้าสังเกตดูนะ เวลาข้าเดินผ่าน เธอก็จะยิ้มแล้วหันไปหัวเราะกับเพื่อน
 อธิบายอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

‘เออๆ...’ ไอ้แยมทำเสียงรำคาญก่อนต่อท้าย ‘นั่นไง มากันแล้ว!’

เมื่อนักศึกษาสาวสองคนเดินลงมาจากคณะ...และเดินใกล้เข้ามา

มณฑลชะเง้อมอง ก็เห็นเลอลักษณ์เดินมาพร้อมกับเพื่อนสาวหน้าหมวย
 คนหนึ่ง

เข้าไปเลยสิ โอกาสดีแล้ว’ ไอ้แยมเชียร์เปล่า ยังผลักไหล่คู่หูร่างสมบูรณ์
 เต็มแรง

แม้จะมีขนาดหุ่นผิดกันลิบลับ แต่เพราะฝ่ายหนึ่งออกแรงเต็มที่และอีกฝ่าย
 ไม่ทันระวังตัว ร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ของมณฑลจึงถลาไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

เลอลักษณ์พอดี

‘อู๋ย!...’ หญิงสาวทั้งสองอุทานเพราะไม่คาดฝัน

‘ขอ...ขอโทษ’ การสารภาพรักครั้งแรกทำให้ชายหนุ่มร่างท้วมสมบูรณ์กลายเป็นคนติดอ่างไปโดยไม่รู้ตัว ‘ผม...ผมไม่ตั้งใจที่จะ...จะทำให้คุณตะ...ตกใจ’

‘ไม่เป็นไรค่ะ...คุณอ่าง’ สาวหน้าหมวยเป็นคนตอบ

ในขณะที่เลอลักษณ์มีสีหน้าเหมือนกำลังกลืนยืม

สีหน้าของสาวในดวงใจทำให้มณฑลใจชื้นพร้อมกับพยายามรวบรวมความกล้าหาญสุดชีวิต ยื่นช่อดอกกุหลาบไปเบื้องหน้าเธอ

‘ผมให้คุณครับ’ กว่าคำพูดเพียงสี่คำจะหลุดจากปาก ชายหนุ่มรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหมือนวิ่งทางไกลร่วมสิบกิโลเมตรจนต้องหอบหายใจถี่ๆ

‘ให้ฉัน?...’ เลอลักษณ์ย่นถามพลางเลิกเรียวก้าวขึ้นเล็กน้อย แต่ยังไม่ยอมเอื้อมมือรับ

‘ใช่ครับ’ พร้อมกับคำตอบ ความอึดอัดและความหวาดหวั่นว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอมรับมิตรภาพยิ่งทวีขึ้นในใจชายหนุ่ม

‘ให้ทำไมคะ’

‘คือ...ผมอยากจะเป็นเพื่อนกับคุณ’ สีหน้าชายหนุ่มแดงก่ำ แถมเหงื่อซึมเต็มหน้าผากและมือที่กำลังช่อดอกไม้ ‘โปรดรับผมไว้เป็นเพื่อนสักคนนะครับ’

‘ค่ะ...’

เสียงรับคำเบาๆ ของเลอลักษณ์ราวกับเสียงที่ส่งตรงมาจากสวรรค์...ในความรู้สึกของหนุ่มผู้กำลังมีความรักเต็มอก

หญิงสาวรับช่อดอกกุหลาบแล้วเดินผละจากไปพร้อมเพื่อน

‘เธอรับดอกไม้ของข้าแล้ว...รับแล้ว...เห็นมัย ไ้แอ้’ ชายหนุ่มร้องบอกเพื่อนคู่หูอย่างยินดีพอดีมือปัดปายไปถูกระเป่าเสื้อของตนเองเข้า จึงอุทานอย่างเพ็งนึกได้ ‘เฮ้ย...แอ้แล้ว!’

‘อะไรแอ้’ ไ้แอ้ถามสีหน้างงัน ที่เพื่อนคู่หูเตี้ยตัวใจเตี้ยตีสีหน้ายุ่ง

‘ข้าลืมนามบัตรให้น้องเค้า’

นามบัตรที่ว่า...เขาอุตส่าห์เขียนด้วยลายมือบรรจง บอกชื่อ ที่อยู่และ

เบอร์โทรศัพท์ พร้อมกับฉีดน้ำหอมลงบนการ์ดสีเขียว เตรียมจะมอบให้เลอลักษณ์
พร้อมช่อดอกไม้ แต่เวลานี้มันนอนสงบอยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขา

‘เอ็งรออยู่นี่เดียว ข้าจะวิ่งเอาไปให้น้องเค้าก่อน’ ว่าแล้วก็ออกวิ่งจนไขมัน
กระเพื่อม โดยมีไอ้แย่งเสียงห้ามปรามไล่หลัง

‘ไฉน! ใจหลังไม่ดีกว่าหรือ’

ชายหนุ่มวิ่งมา ก็เห็นเลอลักษณ์กำลังโยนช่อดอกกุหลาบลงถังขยะข้างทาง
โดยฝ่ายหญิงสาวไม่ทันสังเกตเห็นเขา

‘อ้าว...โยนทิ้งทำไมล่ะ’ สาวหน้าหมวยที่เดินมาด้วยกันถาม

‘ขึ้นใครรู้ว่าตานั่นให้มา ฉันทักขยหน้าเขาแยสิ เห็นที่ไรฉันเป็นต้องนึกถึง
เบ๊บ หมูน้อยหัวใจเทวดา ตลกจะตาย...’ เลอลักษณ์หัวเราะ ดวงหน้าสวยเหมือน
นางฟ้า

ทว่าในความรู้สึกขณะนั้นของชายหนุ่มร่างสมบูรณ์ เธอเหมือนนางมาร
จำแลงมากกว่า!

ปึนนน!...

รถเก๋งป้ายแดงกุดแตรเรียกแล้วชะลอเข้ามาจอดใกล้หญิงสาว

‘ไปก่อนนะ’ เลอลักษณ์บอกเพื่อนสาวพลางเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งเคียง
ชายหนุ่มหน้าตาคมคายเจ้าของรถเก๋งป้ายแดง แล้วรถยนต์คันนั้นก็แล่นจากไป

ชายหนุ่มร่างท้วมสมบูรณ์รู้สึกเหมือนหัวใจพลอยถูกกระชากไปด้วย!

‘มีแฟนแล้วก็น่าจะบอกกันดี ๆ...ทำไมต้องเอาเราไปล้อเลียนด้วย...หึ ที่แรก
นึกว่านางฟ้า ที่แท้ก็นางมารร้าย...นางปีศาจ...’ มณฑลปบหนึ่งมิ่งพร้อมกับกัดกิน
ทุเรียนฟูที่สื่ออย่างแค้นเคืองและน้อยเนื้อต่ำใจ...

ในชีวิตของเขามีแต่ความโดดเดี่ยว ผิดหวัง

เวลานี้เขาอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีญาติสนิทเหลือสักคน

ลดความอ้วนก็ไม่สำเร็จ ดูเหมือน...ยิ่งลดก็ยิ่งอ้วน

มีความรักครั้งแรก...ก็พบกับความผิดหวังอีก

โซคร้ายที่กระหน่ำซ้ำเติมซ้ำแล้วซ้ำเล่าทำให้เขาทนไม่ได้! ตัดสินใจว่า...

จะยุติทุกสิ่งทุกอย่างเสียด้วยการฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรู้รอด

วิธีการที่เขาเลือกก็คือ...กินทุเรียนให้จืดที่สุดแล้วดื่มเหล้าตาม เพราะเขาเคยได้ยินมาว่า วิธีนี้ทำให้คนตายมานักต่อนักแล้ว

คอยเดี๋ยวเถอะ...รอให้กินทุเรียนพุงที่ห้าซึ่งเป็นพุงสุดท้ายให้หมดก่อน แล้วเขาจะหยิบเหล้า...ที่วางอยู่บนพื้นข้างโตะหินขึ้นมาเปิดดื่มให้หมดขวด ถึงมันจะไม่ไพเราะนอก แต่ก็ยังเป็นเหล้าไทยที่ทำอย่างวิสกี้...ก็คงจะได้ตายสมใจเหมือนกันแหละน่า!

มณฑลคิด...พลางหยิบทุเรียนพุงสุดท้ายส่งเข้าปาก

ทันได้นั้น...

บึ้มมม!...

เสียงระเบิดดังขึ้นกลางอากาศเหนือศีรษะของเขาอย่างกะทันหัน พร้อมกับเกิดแสงสว่างแวบเจิดจ้าจนแสบตา ก่อนหมอกควันสีฟ้าจางๆ จะพุ่งไปทั่วบริเวณลานหลังบ้าน

ตูมมม!...

เสียงน้ำแตกกระจายดังขึ้นเกือบจะพร้อมกัน เหมือนมีของหนักสักอย่างตกลงไปในคลอง

เหตุการณ์ประหลาดทุกอย่างที่เกิดขึ้นกินเวลาเพียงเสี้ยววินาที...โดยมณฑลซึ่งติดอยู่ในรัศมีหมอกควันไม่รู้ถึงต้นสายปลายเหตุ ทำให้เขาเกิดความหวาดกลัววูบขึ้นทันทีอย่างระงับไม่อยู่!

ทุเรียนที่ยังไม่ทันกลืน จุกอยู่ที่ลำคอเกือบจะติดคอตาย!!

๒๓

หมอกควันยังไม่ทันจาง แต่มณฑลพอลจะมองเห็นเงาร่างชายคนหนึ่งตะเกียกตะกายขึ้นมาจากคลอง ยืนอยู่ริมตลิ่ง เสื้อผ้าผมเผ้าเปียกโชก

“เหม็นฉิบ...เลย น้ำคลองของสมัยเก่านี้ เจ้า M-121 คำนวณที่ลงได้ห่วยสิ้นดี” ชายผู้มากับปรากฏการณ์ประหลาดบ่นอย่างหัวเสีย ก่อนหันวัดธรรูปร่างแปลกตาที่ถืออยู่ในมือมาทางคนที่กำลังต้องการจะตายด้วยการกินทุเรียน พร้อมกับถามว่า

“นายชื่อ...มณฑล ดีทุกวัน...ใช่ไหม”

แม้เสียงจะแปร่ง แต่ก็ เป็นภาษาไทยที่ชัดเจนกระแทกความ

มณฑลซึ่งยังมีเนื้อทุเรียนคาเต็มปากจึงได้แต่พยักหน้ารับแทนการตอบ แม้ในใจจะอดสงสัยไม่ได้ที่อีกฝ่ายรู้จักทั้งชื่อและนามสกุล โดยที่ตนยังไม่ออกว่าเคยรู้จักชายคนนี้อย่างไหนมาก่อน

“ยังดีที่ไม่ผิตตัว” สีหน้าของเขาดูเหมือนโล่งใจ

ยามนี้หมอกควันจางไปเกือบหมดแล้ว...มณฑลเริ่มมองเห็นผู้มาอย่างประหลาดได้ชัดเจน

เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูงสง่าผิวงาม หน้าตาหล่อเหลาขนาดพระเอกยังทาบไม่ติด แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีน้ำตาลอ่อนและเข็มที่มีรูปแบบการตัดเย็บดูลำลองและแปลกตาชอบกล!

“แล้วคุณเป็นใคร” มณฑลถามเป็นประโยคแรก หลังจากพยายามกล้อมแกล้มกลิ่นทุเรียนลงคอเรียบร้อยแล้ว

“นายไม่จำเป็นต้องรู้” เขาตอบเสียงเครียด

“ทว่ามณฑลรู้สึกเครียดยิ่งกว่า

“อะไรนะ...บุกรุกบ้านคนอื่นแล้วยังจะพูดทวนอีก...ยังงี้ก็สวยซี!” มณฑลพูดพลางเอี้ยวตัวหยิบขวดเหล้าที่วางบนพื้นข้างโต๊ะหินขึ้นมาถือไว้เป็นเครื่องทุเรศพร้อมกับผลุนผลันผุดลุกขึ้นเตรียมพร้อม แล้วค่อยได้คิด...ชายแปลกหน้าที่บุกรุกเข้ามาคงเพราะต้องการทรัพย์สินมีค่าในบ้านเท่านั้น

เวลานี้เขากำลังต้องการความตาย! ยังจะไปขัดขวางอีกฝ่ายทำไม!

“เอาเหอะ...นายอยากได้อะไรก็ขนเอาไป” มณฑลเอ่ยอย่างหมดอาลัย-ตายอยาก พลางวางขวดเหล้าลงบนโต๊ะแล้วทรุดนั่งอีกครา

“ที่เราต้องการก็คือ...ตัวนาย!” อีกฝ่ายตอบชัดถ้อยชัดคำ สีหน้าไม่มีแวล้อเล่น

มณฑลสะดุ้งโหยง “หา!...ต้องการตัว นายเป็นเกย์อะไรนะ”

“ไม่ใช่...” อีกฝ่ายรีบตอบปฏิเสธทันควันด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน “นายอย่าเพิ่งเข้าใจผิด...พูดให้ชัดเจนกว่าเท่าก็คือ เราต้องการเนื้อเยื่อสมองของนายเท่านั้น!”

“เนื้อเยื่อสมอง...” ชายหนุ่มหุ่นสมบุรณ์พื้มพำเบาๆ ก่อนหลุดปากเสียงดังอย่างนึกได้ “งั้นข้าก็ต้องตายนะสิ”

“นายต้องการจะตายอยู่แล้วนี่...แล้วจะกลัวอะไรอีก” อีกฝ่ายย่นถามเสียงเย็นชา

จริงอย่างที่ชายแปลกหน้าพูด...มณฑลคิด

ตนเตรียมพร้อมจะตายอยู่แล้ว

ร่างกายก็ทำเรื่องบริจาคไว้เรียบร้อยแล้ว!

จดหมายลาตายก็เขียนทิ้งไว้แล้วเช่นกัน!

ทว่ายังไม่ทันตายก็มีคนมารอรับขึ้นส่วนในร่างกายแบบนี้ มันออกจะแปลกใจกันเกินไป! แถมคนที่มารอรับขึ้นส่วนก็ยังไม่รู้ที่มา...

“กลัวไม่กลัวมันเรื่องของข้า...ทำไมข้าจะต้องให้เนื้อเยื่อสมองแก่นายด้วย... นายเป็นใคร ถ้าคราวนี้พูดจากันไม่รู้เรื่อง ได้เจอขวดแน่!” พร้อมกับคำพูด... มณฑลคิดว่าคอขวดเหล้าปลางผุดลุกขึ้น

ทันที...ปลายวัตถุประหลาดในมือชายแปลกหน้าก็ปรากฏแสงสว่างวูบ
แซบบบ!...

เสียงแหวกอากาศดังขึ้นเพียงแผ่วเบา

ลำแสงสีเขียวจ้าพุ่งจากปลายวัตถุนั้นตรงเข้าหาขวดเหล้า

เพลิง!...

ขวดเหล้าในมือมณฑลแตกกระจาย เหล้าในขวดสาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณ แขนเสื้อข้างที่ถือขวดพลอยเปียกโชกไปด้วย กลิ่นเหล้าพุ่งตลบ เหลือเพียงคอขวดสั้นๆ ที่กำอยู่ในอุ้งมืออูมใหญ่ที่เริ่มสั่นเพราะความหวาดกลัว

“คราวนี้คงรู้แล้วว่า การซัดขึ้นเราเป็นการกระทำที่เสียแรงเปล่า” ชายแปลกหน้าเอ่ยปลางยิ้มเยาะ ก่อนออกคำสั่งต่อด้วยน้ำเสียงหัวนๆ “ไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น...เดินมาตรงนี้!”

มณฑลกลืนน้ำลายอย่างลำบากยากเย็น ขยับจะทำตามคำสั่งของอีกฝ่ายอยู่แล้ว ค่อยนึกขึ้นได้...ตนกำลังฆ่าตัวตาย แล้วจะไปกลัวคำข่มขู่ของฝ่ายตรงข้ามทำไม เพราะสุดท้ายแล้ว...ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างมากที่สุดก็แค่ตายเท่านั้น! จึงหยุดยืนอยู่ที่เดิม ขว้างคอขวดที่เหลือติดมือลงพื้น

“เรื่องอะไร...ข้าจะทำตามคำสั่งเอ็ง” เมื่อความกล้ากลับคืน...คำเรียกหาอีกฝ่ายเลยพลอยเปลี่ยนไป

แทนคำต่อล้อต่อเถียง...ชายแปลกหน้ายิงลำแสงจากอาวุธในมือพุ่งเฉี่ยวต้นแขนซ้ายของชายหนุ่มหุ่นสมบูรณ์

แซบบบ!...

“โอ๊ย!...” มณฑลร้องลั่น...รู้สึกต้นแขนซ้ายปวดแสบปวดร้อนเหมือนถูก

นาบด้วยเหล็กเผาไฟ บริเวณที่ถูกลำแสงเฉี่ยวเกิดรอยไหม้ทันที!

“จะทำตามคำสั่งดี ๆ หรือจะรอให้ถูกยิงอีก” ชายแปลกหน้าพูดตะคอกถึงตอนนี้...ความเจ็บทำให้มณฑลเริ่มลั้งเลใจ

“เร็วเข้า...เราไม่มีเวลามากนักหรอกนะ” อีกฝ่ายพูดเร่งรัดด้วยน้ำเสียงและสีหน้ารำคาญ

“จะยังไงผมก็ต้องตายอยู่แล้ว คุณน่าจะอธิบายเหตุผลให้ผมเข้าใจก่อน ผมจะได้นอนตายตาหลับ” มณฑลบอกอีกฝ่ายเสียงอ่อนแอกว้าง

“ก็ได้...แต่ย่อ ๆ นะ เพราะมีเวลาไม่พอ” ชายแปลกหน้ายังคงมีที่ท่ารำคาญแต่ก็ยอมอธิบาย “เรามาจากอนาคต ปี พ.ศ. ๒๖๖๙”

“ก็อีกร้อยกว่าปีข้างหน้า” มณฑลลองคำนวณคร่าว ๆ

“ใช่...และเรากำลังจะพานายไปยังอนาคตด้วย”

มณฑลไม่ยากเชื่อสิ่งที่ชายแปลกหน้าพูด...แต่การมาอย่างแปลกประหลาดและอาวุธที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อนของอีกฝ่ายล้วนทำให้ชายหนุ่มหุนหันสมบุรณ์หาเหตุผลมาอธิบายเป็นอย่างอื่นไม่ได้!

“แล้วต้องการเนื้อเยื่อสมองของผมไปทำอะไร”

“เนื้อเยื่อสมองบางส่วนของเราเสียหาย ต้องหาของคนอื่นไปซ่อมแซม”
ปืด ๆ ๆ!....

เสียงสัญญาณเตือนดังแทรกเบา ๆ จากนาฬิกาข้อมือรูปร่างแปลกตาของชายแปลกหน้า

เขาจึงเอ่ยตัดบท “เอละ...หมดเวลาแล้ว เดินมาตรงนี้” พลังจ่อปืนรังสีในมือตรงมาที่ร่างของมณฑล

ชายหนุ่มหุนหันสมบุรณ์จึงจำใจทำตามคำสั่ง เพราะยังจำอาการปวดแสบปวดร้อนของบาดแผลเมื่อครู่ขึ้นใจ พอมาหยุดยืนอยู่ข้างกายชายแปลกหน้า ก็เห็นบริเวณเหนือลำคลองน้ำขุ่นคล้ำมีกลุ่มหมอกควันสีฟ้าจางก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว!

ใจกลางหมอกควันปรากฏจุดสีดำมืดมิติขยายรัศมีใหญ่ขึ้นทุกขณะ จนกลายเป็นท่ออุโมงค์มืดสนิทที่มองไม่เห็นปลายทาง!!!

“กระโดดเข้าไปในอุโมงค์นั่น!” ชายแปลกหน้าออกคำสั่งพร้อมกับใช้ปืนรังสี

รุ่นหลัง

มณฑลละล้าละล้ง เพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรรออยู่ปลายอุโมงค์
“เร็วเข้า!” เสียงตะคอกล่ำทับมาอีก

ขณะที่มณฑลกำลังตัดสินใจว่า...ควรทำตามที่อีกฝ่ายสั่งดีหรือไม่ ก็ปรากฏหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งฝ่าเข้ามาในหมอกควัน พร้อมกับจอบปีนรังสีในมือใส่ชายแปลกหน้า
“หยุดเดี๋ยวนี้...ดอกเตอร์ภรณ์ คุณกำลังทำผิดกฎหมาย!” หญิงสาวพูดเสียงดัง

ดอกเตอร์หนุ่มจากอนาคตชะงักมือที่กำลังจะผลักไหล่ชายหนุ่มร่างท้วมสมบูรณ์พร้อมกับย้อนถาม “เธอเป็นใคร”

“ตำรวจกาลเวลา” หญิงสาวผู้มาใหม่ตอบ

ทว่าดวงหน้าองุ่นแดง คะเนายุแล้วคงไม่ถึงยี่สิบปี แม้การแต่งกายจะทะมัดทะแมง แต่ไม่ใช่เครื่องแบบ ทำให้ดอกเตอร์ภรณ์ไม่เชื่อถือ

“อย่ามาหลอกกันเสียให้ยาก เด็กกะโปโลอย่างเธอไม่มีทางเป็นตำรวจกาลเวลาแน่”

“ฉันเป็นตำรวจฝึกหัด”

“งั้นเธอก็ยังไม่มีสิทธิ์ข้ามเวลา...”

“แต่มีสิทธิ์จับคนทำผิดกฎหมายอย่างคุณได้”

“ที่ข้ามเวลามาที่นี่ ตัวเธอก็ทำผิดกฎหมายแล้วเช่นกัน...” ดอกเตอร์หนุ่มเอ่ยพลางเหยียดยิ้มมุมปาก “ฉะนั้นอย่ามายุ่งเรื่องนี้จะดีกว่า!”

“จะไม่ให้ยุ่งได้อย่างไร...ในเมื่อความผิดที่ดอกเตอร์กำลังทำมันร้ายแรงมาก การลักพาตัวคนจากอดีตมีโทษถึงจำคุกตลอดชีวิตทีเดียวนะ...ถ้าดอกเตอร์ยอมล้มเลิกเสียตอนนี้ก็ยังไม่ทัน ฉันรับรองว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ให้คนอื่นรู้เป็นอันขาด” หญิงสาวผู้มาจากอนาคตพูดจาเกลี้ยกล่อม

มณฑลเริ่มมีความหวังขึ้นมาบ้าง...เชื่อว่า...ดอกเตอร์ผู้ต้องการเนื้อเยื่อสมองของเขายอมเปลี่ยนใจ เขาจะได้รอดพ้นจากเหตุการณ์สุดประหลาดนี้เสียที!

“เธอจะไม่พูดเรื่องนี้กับใครจริงหรือ” ดอกเตอร์ภรณ์เอ่ยถาม คล้ายกับจะเปลี่ยนใจ

“จริง!” หญิงสาวตอบหนักแน่น

“งั้นตกลงตามนี้” ดอกเตอร์หนุ่มเอ่ยพลางลดปืนรังสีในมือลง

หญิงสาวผู้มาจากอนาคตมีสีหน้ายินดี เผลอลืมระวังตัว

ทันใดนั้น...ดอกเตอร์หนุ่มฉวยโอกาสยกปืนรังสีในมือขึ้นยิงหญิงสาวผู้มา

ขัดขวาง

แซบบบ!...

เปรี๊ยะ!...

ลำแสงนัดแรกกระทบปืนรังสีในมืออีกฝ่ายอย่างจัง

ปืนรังสีกระเด็นหลุดจากมือหญิงสาวตกลงบนพื้น ปลายปืนหักแตกเสียหาย

ยามฉุกฉะหุก...มณฑลตัดสินใจกระโจนเข้าแย่งปืนของดอกเตอร์กัณฑ์ทันที

เป็นเหตุให้...

แซบบบ!...

ลำแสงนัดที่สองพลาดจากร่างออรชรของหญิงสาวไปอย่างหวุดหวิด

“อย่าเสื่อ...ก...” ดอกเตอร์หนุ่มคำรามพร้อมกับยกคอกซ้ายกระทุ้งสี่ข้าง

มณฑลเต็มแรง

ร่างท่วมสมบุรณ์จุกเสียดจนต้องปล่อยมือจากการแย่งปืน และเพราะยื่น
หมิ่นเหม่อยู่ริมตลิ่ง จึงพลอยเสียหลักหงายหลัง

“อ๊ะ!” มณฑลอุทาน มือไขว่คว้าตามสัญญาชตาณณ ประจวบเหมาะกับ
หญิงสาวจากอนาคตกรากเข้ามาหมายช่วยเหลือ จึงถูกคว้าแขนไปแทน

ทว่าร่างออรชรต้านทานแรงดึงของร่างท่วมสมบุรณ์ไม่ไหว ทั้งสองจึงร่วงหล่น
ลงไปใ้ในอุโมงค์มืดที่หม่นคว้างท่ามกลางหมอกควันพร้อมๆ กัน!

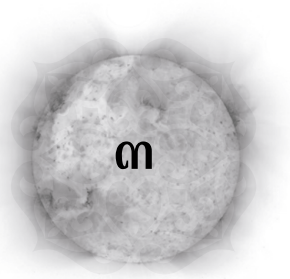
อุโมงค์แห่งนี้เวลาหดเล็กลงอย่างรวดเร็ว...

“แยแล้ว!” ดอกเตอร์กัณฑ์อุทาน เพราะรู้แก่ใจดีว่า...อุโมงค์แห่งนี้เวลา
กำลังจะปิด!!

เขารีบกระโจนเข้าไปในอุโมงค์ทันที แต่กลับถูกมณฑลยกเท้ายันโครมเข้าให้
เต็มแรง เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะติดตามเข้ามาทำร้าย

ร่างดอกเตอร์กัณฑ์จึงกระเด็นกลับ แล้วร่วงตุ้มลงไปในลำคลอง พอเขา

ลอยคอองยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นอุโมงค์แห่งเวลาที่เปิดอยู่เหนือลำคลองประมาณ
หนึ่งเมตรปิดลงเสียแล้ว!...

มณฑลรู้สึกตัวตลอดเวลา ขณะตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดที่ดูราวกับไร้ขอบเขต...

ไม่มีทิศทาง ไม่มีด้านบน ไม่มีด้านล่าง ไม่มีน้ำหนัก ไม่มีแม้แต่อากาศ จะหายใจ

ร่างของเขาหมุนคว้างอยู่ท่ามกลางความมืดมิดนั้น!

ไม่มีอะไรเป็นหลักยึด...นอกจากมือขวาของเขาที่คว้าแขนหญิงสาวผู้มาจากอนาคตเอาไว้แน่น!

สภาพการณ์อันแปลกประหลาดไม่เคยพบพานมาก่อนในชีวิตนี้ทำให้มณฑลอดทวาดหัวไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรอยู่ แต่แล้วสภาพการณ์ประหลาดนั้นก็สิ้นสุดลง...หลังจากดำเนินอยู่นานประมาณ ๑๕ วินาที

จากความมืดมิดที่แม้แต่ลืมตาก็มองอะไรไม่เห็น...สู่ความสว่างอย่างกะทันหัน!

ร่างมณฑลร่วงออกจากปากอุโมงค์สีดำที่เปิดอยู่สูงเหนือพื้นหญ้าราวหนึ่งเมตร ลงมานอนแผ่หลายอยู่บนพื้น

แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน...ร่างหญิงสาวที่ถูกเขาคคว้าแขนไว้ก็ร่วงหล่นตามลงมานั่งทับอยู่บนลำตัวของชายหนุ่มหุ่นสมบูรณ์

“อุบ!...” มณฑลอุทานด้วยความจุกเสียด

ในขณะที่ชายหนุ่มหนุ่มสมบูรณ์ยังรู้สึกมีชีวิตรอดไม่ตายเพราะการหมุนคว้างในอุโมงค์แห่งเวลาเมื่อครู่...อุโมงค์แห่งเวลาที่เขาร่วงหล่นออกมาก็หดปิดลงอย่างรวดเร็ว! เหลือเพียงหมอกควันสีฟ้าจางๆที่ปกคลุมอยู่รอบบริเวณเท่านั้น

“ແ่แล้ว!...” หญิงสาวร้องพร้อมกับผู้ตกลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันมาเรียกร่างที่ยังนอนแผ่หลายอยู่บนพื้นหญ้า “ลุกขึ้นเร็วสิ...นายตัวยุง”

“เรียกผมเหรอ” มณฑลย่นถามเสียงอ่อนล้า ยังไม่ขยับเขยื้อนกาย

“ก็ไ้ชนะสิ...คุณจะนอนไปถึงไหน” น้ำเสียงบอกความรำคาญชนิดไม่ปิดบัง

“ไม่ไหว...ผมมีนหัวจะตายอยู่แล้ว”

“นี่อย่ามาทำสำออยนะ ตัวออกโต ทำใจเสาะไปได้” หญิงสาวบ่นพลางลงทุนก็มลงช่วยดึงแขนของอีกฝ่ายจนเขาสามารถลุกขึ้นยืนได้

ตอนนอนแผ่หลายยังไม่เท่าไร แต่พอลุกขึ้นยืนเท่านั้น มณฑลรู้สึกปั่นป่วนในท้องอย่างหนัก

“ผมจะอ้วก”

ขาดคำ...เขาอาเจียนสิ่งที่คิดจะใช้ฆ่าตัวตายออกมา

หญิงสาวกระโดดหลบทันควัน...เนื้อทุเรียนและๆกลิ่นเหม็นฉุนก็ลงไปกองกับพื้นที่เมื่อครู่เธอยืนอยู่

“จริงสิ...คุณไม่เคยฝึกการข้ามเวลามาก่อนเลยนี่นา ก็เลยทำให้คลื่นไส้อาเจียน” หญิงสาวเอ่ยอย่างนี้ก็ได้ ทว่ายังรู้สึกไม่พอใจอยู่ดี “แต่ที่หลังจะอาเจียนก็หันไปทางที่ไม่มีใครสิ หันมาอาเจียนใส่คนแบบนี้ เสียมารยาทที่สุด...ดิเนที่จันหลบทัน”

“...” มณฑลยังคงมีงงเกินกว่าจะต่อปากต่อคำกับอีกฝ่าย แม้ว่าหลังจากอาเจียนแล้วจะรู้สึกสบายมากขึ้นก็ตาม

“แล้วทำสวนสาธารณะเลอะเทอะก็ผิดกฎหมายด้วยเหมือนกัน” หญิงสาวเอ่ยต่อ

สวนสาธารณะ!?...

ชายหนุ่มเหลียวมองไปรอบๆ...ยามนี้หมอกสีฟ้าจางหายไปหมดแล้ว จึง

มองเห็นทั่วบริเวณได้ชัดเจนพอสมควร...ที่ที่เขาและหญิงสาวยืนอยู่นี้เป็นส่วนสาธารณะ
ที่มีต้นไม้ใหญ่น้อยอุดมร่มรื่น ถัดจากที่ยืนอยู่เล็กน้อยมีลำคลองซึ่งน้ำดูใสสะอาด
ผุดกับลำคลองที่หลังบ้านของเขาไหลลับ

ทว่าสิ่งที่ผิดแผกแตกต่างไปมากที่สุดก็คือ เวลา!

มณฑลจำได้ว่า ขณะเขาดลลงไปใต้อุโมงค์แห่งเวลาที่หลังบ้านเป็นเวลาเย็น
แสงแดดยังสว่างโร่ แต่พอมาโผล่ในสถานที่นี้ก็กลับเป็นเวลาดึก

สิ่งที่เขาเห็นแสงสว่างจ้าในตอนแรกที่หลุดออกมาจากอุโมงค์เป็นเพียงแสงไฟ
จากหลอดไฟฟ้าที่สว่างอยู่บนเสาในสวนสาธารณะเป็นระยะๆ

เนื่องจากเขาหลุดมาจากที่มีมืดมิด พอเห็นแสงสว่างกะทันหันก็รู้สึกไปเองว่า
สว่างจ้าเป็นพิเศษ...

“คุณจะมีวินาทีที่อยู่ตรงนี้ได้...” หญิงสาวเอ่ยพลางดึงแขนของเขา
“มา...ตามฉันมา”

“จะให้ผมตามไปไหน” พอลคำถามแรกหลุดออกจากปาก ในสมองของ
มณฑลก็มีคำถามอื่นอีกร้อยแปด “ไปทำไม คุณเป็นใคร แล้วที่นี่ที่ไหน”

“หุบปาก!” หญิงสาวตวาดลั่นกลางคัน “เวลานี้ไม่ใช่เวลามาถามโน่นถามนี่
นะ...ขึ้นซักข้ามีห้วงถูกดอกเตอร์ภริณีย์ตามมาเจอตัวแน่”

ระหว่างสาวน้อยแสนสวยตรงหน้ากับดอกเตอร์หนุ่มหล่อคนนั้น...มณฑล
คิดว่าหญิงสาวคนนี้จะคงไม่เป็นภัยต่อชีวิตของเขาเท่าดอกเตอร์หนุ่ม

ดังนั้น...พออีกฝ่ายกระตุกแขนของเขาอีกครา เขาก็เดินตามเธอไปโดยดี
สวนสาธารณะแห่งนี้กว้างใหญ่มาก แดมปลูกต้นไม้ใหญ่แน่นชนิดจน
ดูเหมือนเป็นป่ามากกว่าสวน สิ่งแปลกปลอมจากธรรมชาติที่มีอยู่ในที่นี้ก็คือ...
ทางเดินซีเมนต์ที่คดเคี้ยวไปตามสุ่มทุ่มพุ่มพฤษ และเสาตามไฟฟ้าริมทางเป็น
ระยะๆเท่านั้น

หญิงสาวไม่ได้พาเขาเดินไปตามทางซีเมนต์ แต่กลับเดินตัดผ่านดงไม้ โดย
ก่อนออกเดินเธอสวมสิ่งที่มีลักษณะคล้ายหน้ากากผสมแว่นตาไว้ก่อน ทำให้เธอ
เดินนำทางอีกฝ่ายไปได้อย่างคล่องแคล่ว

ทว่าชายหนุ่มหนุ่มสมบูรณ์ผู้เดินตามหลังมีสภาพทุลักทุเลไม่น้อย ทั้งถูก

กึ่งไม้เกี้ยว เกววัลย์พัน ซ้ายยังสะดูครากไม้หัวคะมาไปชนถูกหลังหญิงสาว

“อู๊ย!...” เธออุทานเสียงแผ่วแล้วหันมาต่าหนี “เดินระวังหน่อยสิ”

“ขอโทษ...แต่คุณก็ต้องเห็นใจผมบ้างสิ ผมไม่ชำนาญทาง แล้วทางมันก็มีตมมาก” มณฑลเอ่ยอย่างจนปัญญา

“จริงสิ...ฉันเองก็ลืมนึกไป” หญิงสาวกล่าวพลางถอดแว่นตาที่สวมอยู่ออกมา แทะสลักตัวกลางออก แบ่งครึ่งแว่นอันนั้นออกเป็นสองข้าง แล้วยื่นข้างขวาใส่ในมือของเขา

“เอ้า...เอาแว่นนี้ไปใส่ซะ มันจะช่วยให้มองเห็นชัดขึ้น” เธอพูดพร้อมกับสวมแว่นข้างซ้ายให้ตนเอง

มณฑลยกของในมือขึ้นมาดูใกล้ๆ แม้จะอยู่ในที่ที่มีแสงสว่างน้อย แต่เพราะระยะใกล้ไม่เกินหนึ่งฟุตทำให้เขาพอจะมองเห็นรางๆ

“แว่นตาครึ่งอัน...แล้วจะใส่ได้ยังไงกัน”

“ก็ใส่แค่ข้างเดียวเหมือนฉันไงล่ะ...ไม่ต้องห่วงหน้า มันไม่เหมือนแว่นตาโบราณที่ต้องให้มีขาแว่นครบสมบูรณ์ทั้งสองข้างหรอก”

มณฑลลองสวมแว่นจึงได้รู้ว่าสันกลางของแว่นมีปุ่มเล็กๆ ที่ติดติดกับสันจมูกได้ ทำให้แว่นข้างเดียวสามารถสวมอยู่บนหน้าได้ ไม่ตกหล่น และช่วยให้ตาข้างขวาของเขามองเห็นสิ่งต่างๆ รอบข้างได้ดีขึ้น แม้จะเห็นทุกอย่างเป็นโทนสีเทาก็ตาม

“เออละ...เรียบร้อยแล้วก็ตามมา” หญิงสาวพยักหน้าให้

เขาเห็นเธอสวมแว่นข้างเดียวแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“มีอะไรน่าขันนักหนา” หญิงสาวหน้าบึ้ง แล้วหันกายเดินนำต่อ

“คุณแน่ใจหรือว่ามาทางนี้แล้วดอกเตอร์อะไรนั้นจะตามมาไม่ถูก” มณฑลอดถามไม่ได้ ขณะแหวกเถาพวงชมพูที่ทอดระย้าลงมาจากกิ่งก้านต้นมะม่วงเพื่อตามอีกฝ่ายไป...เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นกลับเป็นผลดีต่อเขาบางส่วน ทำให้เขารอมนดีขึ้น ความเศร้าสลดหดหู่ถึงขนาดคิดอยากจะตายไม่รู้หนีหายไปตั้งแต่ตอนไหน

“ก็บอกแล้วไงว่าอย่าเพิ่งถามอะไรตอนนี้” น้ำเสียงของหญิงสาวเอือมระอา

แต่แล้วก็เกรงว่าถ้าไม่บอกให้อีกฝ่ายรับรู้บ้างเลย เขาอาจจะคือแฝง ไม่ยอมตามเธอไปอย่างว่าง่าย

หญิงสาวจึงชะงักฝีเท้าแล้วหันมาตอบ “เอาละ...ถึงตอนนี้ไม่มีเวลาพอที่จะอธิบายรายละเอียดทั้งหมดให้คุณรู้ แต่ก็พยายามเล่าย่อ ๆ ให้ฟัง”

“ย่อ ๆ ก็ยังดี” มณฑลรับคำ

“สิ่งที่ฉันหรือดอกเตอร์ภรณ์ทำเป็นเรื่องผิดกฎหมาย และการที่คุณเข้ามาเวลามากก็ผิดกฎหมายเช่นกัน...” หญิงสาวเริ่มต้นอธิบาย

“แต่ผมไม่ได้อยากมาเองนี่นา” มณฑลพูดชัด

“คุณอย่าเพิ่งพูดแทรกสิ” เธอเอ่ยตำหนิกลาย ๆ

ชายหนุ่มหุ่นสมบุรณ์จึงได้แต่พยักหน้ารับ

“แต่ในสวนสาธารณะแห่งนี้ พอถึงเวลาปิดก็จะมีระบบป้องกันที่มีทั้งทีวีวงจรปิด แสงเลเซอร์ส่งสัญญาณเตือนภัย แล้วก็หุ่นยนต์ยามคอยตรวจเป็นระยะเพื่อป้องกันไม่ให้โจรผู้ร้ายเข้ามาใช้เป็นสถานที่หลบซ่อนหรือทำการร้ายได้...ดังนั้นทั้งคุณและฉัน นอกจากจะต้องหลบดอกเตอร์ภรณ์ให้พ้นแล้ว ยังจะต้องหลีกเลี่ยงระบบป้องกันของสวนสาธารณะให้ได้”

หญิงสาวมองสีหน้าเหลวไหลของคู่สนทนาแล้วเอ่ยต่อ “ถ้าคุณอยากรู้รายละเอียดมากกว่านี้...ก็ขอให้พวกเราไปถึงที่พักของฉันซะก่อน”

พูดยังไม่ทันจบประโยค

บีบบบ!...

สัญญาณเตือนเบา ๆ บนนาฬิกาข้อมือดังขึ้นชัดเจน

“หลบเร็ว!” หญิงสาวเอ่ยเสียงแผ่วเบาท่าว่าเร่งร้อน พร้อมกับยกมือคว่ำแขนอีกฝ่ายตั้งให้หลบหมอบลงใต้พุ่มไม้รก

มณฑลทำตามโดยดี แต่พอจะอ้าปากถามเหตุผล ก็ได้ยินเสียงกระซิบจากร่างงามที่หมอบอยู่ใกล้ ๆ ว่า

“เงียบ!...”

เพิ่งจะขาดคำ...แสงสว่างส่องกราดผ่านเหนือบริเวณที่ร่างทั้งสองหมอบอยู่ ทำเอามณฑลซึ่งอ้าปากค้างต้องรีบหุบลง

แสงสว่างนั้นเกิดจากดวงไฟฟ้าที่อยู่ส่วนยอดสุดของหุ่นยนต์รูปทรงกระบอก ที่มีตาเป็นเลนส์กลิ้งที่วิวงจรปิด เคลื่อนที่ด้วยเท้าที่เป็นล้อตีนตะขาบ

หุ่นยนต์ตัวนั้นเคลื่อนมาหยุดบนโค้งถนน จุดซึ่งใกล้กับดงไม้ที่สองหนุ่มสาว ซ่อนตัวมากที่สุดโดยห่างออกไปราว ๑๐ เมตร แล้วหมุนส่วนบนที่เป็นดวงไฟและ กล้องจับภาพไปรอบตัว ๓ รอบ ก่อนเคลื่อนที่ห่างออกไปตามแนวถนนภายใน สวนสาธารณะ

“หุ่นยนต์ยาม...” หญิงสาวบอกเบาๆ ขณะผุดลุกขึ้นอย่างว่องไว เมื่อ กะเวลาแล้วว่ามันคงจากไปไกลพอสมควรแล้ว “คืนะที่เป็นรุ่นเก่า ถ้าเป็นรุ่นใหม่ พวกเรามีหวังถูกจับเรียบร้อยแล้ว”

“หุ่นยนต์เธอ แหม...น่าเสียดาย ถ้ารู้เมื่อตะกี้ผมต้องแอบไพล่หน้าขึ้นมา มองหน่อย” มณฑลเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นพลางผุดลุกขึ้นตาม ทว่าค่อนข้าง อึดอาดเพราะหุ่นที่สวมบุรุษเกินควร

“ชินทำอย่างนั้นก็ถูกจับได้พอดี ตาของมันเป็นกล้องจับภาพ อะไรก็ตาม ที่มันเห็นจะไปปรากฏบนหน้าจอทีวีในห้องควบคุมระบบป้องกันทันที” หญิงสาว เอ่ยอย่างไม่ค่อยพอใจกับความอยากรู้อยากเห็นของอีกฝ่าย “คราวนี้คุณเข้าใจแล้ว หรือยังว่ามีอันตรายรออยู่รอบด้าน... พวกเรารีบไปจากที่นี่เร็วเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น”

“ครับผม” มณฑลรับคำอย่างประซัด ตั้งใจว่า...จะไม่ถามอะไรอีกฝ่าย อีกแล้วในระหว่างที่ยังไปไม่ถึงที่พักของหญิงสาว แต่แล้วความตั้งใจของเขาก็ต้อง ยกเลิก! เมื่อหญิงสาวพาเขาฝ่าดงไม้รกๆ ไปถึงกำแพงสวน แล้วลอบบริเวณ กำแพงชำรุดออกมา จนถึงรถยนต์ที่เธอจอดซุ่มที่ถนนด้านหลังสวนสาธารณะ ซึ่งพอดีที่สังกัดก็จะเปลี่ยน

“ถึงรถแล้ว...” หญิงสาวบอกพลางยกมือทาบประตูรถ...ประตูเปิดออก โดยอัตโนมัติ เธอขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับแล้วกดปุ่มเปิดประตูด้านคนนั่งหน้าให้ “ขึ้นมาสิ”

มณฑลมองรถยนต์ของหญิงสาวซึ่งมีรูปทรงมนเพรียวกว่ารถทุกชนิดที่เขา เคยรู้จัก แต่ก็ยังคงรูปลักษณ์ของรถยนต์ เพียงแต่...

“ทำไม่มันไม่มีล้อ” เขาอดถามไม่ได้ขณะเข้าไปนั่งคู่กับหญิงสาวแล้วประตู

ปิดเอง

“เดี๋ยวนี้...ขับเคลื่อนด้วยระบบต้านแรงโน้มถ่วงกันแล้ว” เธอตอบพร้อมกับ
ออกกรถ ซึ่งไม่ใช่เล่นไปตามแนวระนาบอย่างเดียวเท่านั้น แต่ค่อยๆไต่ระดับความสูง
ขึ้นไปเรื่อยๆ ยิ่งรถเพิ่มความเร็วมากขึ้นเท่าไร ระดับความสูงจากพื้นถนนก็ยิ่ง
เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น!